

ved den paa ny. Det, at denne Erklæring var stillet paa Skruer og var villledende, det, at den som Følge deraf af den almindelige Læser maatte læses paa en Maade, som ikke stemte med Kendsgerningerne, har den højtærede Finansminister nu faaet Dom for. Hvorfor han endelig vilde have Dom derfor, ved jeg ikke, men altsaa: i en af disse Injuriesagers Motiver er det udtrykkelig slaaet fast, at enhver almindelig Læser maatte faa det ud af Erklæringen, at der var den nøjeste Overensstemmelse mellem Bankens Opgørelse og Bankinspektørens Opgørelse. Denne onde Sæd har baaret sin sørgelige Frugt, og dermed var Sagen forkludret fra Begyndelsen.

Der er fra forskellige Sider blevet talt om det Medansvar, som Nationalbanken har. Naar man nu efterhaanden kommer mere og mere til Bunds i Sagen og ser, hvor galt det var fat hin 9. Juli, maa man unægtelig plat forfødes over, at en Nationalbanks Direktion kunde tage i den Grad fejl og bedømme Forholdene saa forkert, som det nu viser sig, som de senere Opgørelser kaster et mere og mere grelt Lys over. Men det, som videre undrer en, er, at man ikke fra Regeringens Side umiddelbart efter 9. Juli foranstaltede en virkelig dybtgaaende Undersøgelse, saa at man i September kunde have haft den. Naar der gabede en saa uhyre Forskel mellem de to Opgørelser, idet Bankinspektørens da foretagne Opgørelse var paa de berømte 144 Mill. Kr., medens Bankens var omkring 55 $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., maatte dog denne Difference være ogsaa Regeringen paafaldende. Selv om man mente at burde tage Landmandsbankens egen Opgørelse paa Nationalbankens Raad og Ansvar, maatte dog denne Forskel, om jeg saa maa sige, pikere Regeringen til at foretage en Undersøgelse, til at sige: Vi haaber, at Banken kan frelses, men lad os komme til Bunds i Sagen. Var man kommet til Bunds i Sagen, vilde man have vidst i September, da man fremsatte sit Lovforslag, at man havde grebet til et uegnet Middel ved at foreslaa en ny Præferencikapital, idet denne væsentlig vilde medgaa til Dækning af en Række Huller.

Jeg maa dernæst minde om, at September-Lovens Gennemførelse ikke har været præget af en — ja, hvad skal jeg sige, jeg kunde fristes til at sige: i alt Fald ikke nogen vidtgaende Loyalitet overfor denne Lovs Forudsætninger. For en væsentlig Del stemte man her i Rigs-

dagen for September-Loven under Hensyn til, at Etatsraad H. N. Andersen skulde indtræde som Formand i Bankraadet. Det var denne store personlige Garanti, man først og fremmest hæftede sig ved, og det er mig uforstaaeligt, at man fra Regeringens Side ikke holdt ham fast ved hans Løfte. Eller er Sagen den, at man ikke havde truffet en ordentlig Aftale med ham og altsaa forespejlede Rigsdagen noget, som ikke var i fuld Overensstemmelse med Kendsgerningerne? I begge Tilfælde maa man imidlertid i høj Grad beklage, at Udførelsen af Loven ikke blev i Overensstemmelse med de Forventninger, der var vakt, thi med al Respekt for Kammeradvokat Vagn Aagesen, som baade er en dygtig, en intelligent og en elskværdig Mand, og som her sikkert har gjort et meget betydeligt Arbejde som Bankraadets Formand, er det dog saa, at naar man hører, at i Stedet for H. N. Andersen skal man have Vagn Aagesen, saa siger man: Naa — ja. Og naar jeg nu ser paa Bankraadet, maa jeg sige, at det forekommer mig, at Regeringen heller ikke har været synderlig heldig med at besætte det. Der sidder i Bankraadet ikke en eneste fremragende Mand — jeg mener fremragende i denne Relation, i bankmæssig Henseende. Det er brave Leute. Vi kender her fra dette Ting en af dem, Hr. Theilmann; han mangler i fremragende Grad Indsigt i de Temaer, her er Tale om. Naar der er Tale om en efter dinner speech, vil han være ypperlig, men at se ham som den Mand, der under vanskelige Forhold skal lede en Bank af Landmandsbankens Dimensioner, det, maa jeg sige, fylder mig med Undren. Saa er der endelig det, at det for Direktionens Vedkommende — som allerede mit Partis ærede Ordfører har anket over — varede saa længe, inden man bragte Sagen i Orden. Og naar man har valgt en Mand som Ernst Meyer, synes jeg nu ikke, man var i Overensstemmelse, i alt Fald ikke i bogstavelig Overensstemmelse, med Ordene i Folketingets Udvalgs Betænkning. Man har senere sagt til mig: Ja, men Nationalbanken anbefalede ham. Jeg vil nok sige, at efter den Medvirkning, Nationalbanken i det hele har ydet i denne Sag, var det ogsaa et fortræffeligt Sted at faa en anbefaling fra. Men Ernst Meyer er jo en Mand med Købmandsindsigt og kan for saa vidt være særdeles god paa sin Plads. Den anden, Oluf Nielsen, er en Mand, der er nøje inde i Bankforretninger og sikkert en saare habil Mand. Men endnu er Direktionen ikke saaledes sam-